

Kendelse af 27. juni 2006

I en sag om opholdstilladelse anførte advokat X til en studentermedhjælper C i ministeriet, at den pågældende måtte regne med at blive draget personligt til ansvar for beslutningen om at fastholde udvisningen af advokatens klient. Ministeriet klagede til Advokatnævnet over advokat X's adfærd. Advokat X gjorde under sagen bl.a. gældende, at den afdelingsformand, der behandlede sagen i Advokatnævnet var inhabil, da den pågældende tidligere havde fungeret som næstformand for Flygtningenævnet, at ministeriet ikke havde retlig interesse i klagen, og at han har handlet til berettiget varetagelse af sin klients interesser.

Nævnet afgjorde klagen således: ” *[Nævnsformandens] funktion som næstformand i Flygtningenævnet har ingen sammenhæng med den for Advokatnævnet til afgørelse foreliggende sag, i hvis udfald [afdelingsformanden] ikke har nogen individuel interesse. Idet der i øvrigt ikke foreligger omstændigheder, der er egnede til at vække tvivl om [afdelingsformandens] upartiskhed, ej heller bebudelse af et eventuelt personligt erstatningsansvar, bestemmes, at [afdelingsformanden] ikke skal vige sit sæde under denne sags behandling... Idet sagen angår en afgørelse truffet af en ansat i Ministeriet for Flygtninge Indvandrere og Integration som led i den pågældendes arbejde, har ministeriet den fornødne retlige interesse til at kunne klage, jf. rpl. § 147 b, stk. 3. Retssag om erstatning i anledning af myndighedsudøvelse i en sag som den foreliggende skal som udgangspunkt anlægges mod vedkommende myndighed. For (tillige) at gøre personligt erstatningsansvar gældende mod den disponerende embedsmand kræves efter mangeårig praksis, jf. nu Erstatningsansvarslovens § 19, stk. 3, jf. § 20, at der ikke blot foreligger en klart ulovlig myndighedsudøvelse, men at denne også kan bebrejdes embedsmanden som forsætlig eller groft uagtsom. Advokat [X] skrev i sin mail af 18/8 2004, at [C] måtte ”regne med at blive draget personligt til ansvar” i anledning af Integrationsministeriets brev af 13/8 2004, som hun havde underskrevet. Dette var klart en trussel om sagsanlæg og ikke kun en ”varsling” som anført af advokat [X]. Vedrørende den foreliggende sag i øvrigt bemærker Advokatnævnet, at det afhænger af en bedømmelse af advokat [X's] konkrete anledning i den konkrete sag til at true [C] med erstatningskrav, hvorvidt hans trussel var beføjet til varetagelse af klienternes interesser, eller den var i strid med god advokatskik. Det omfattende materiale, advokat [X] har fremlagt vedrørende Integrationsministeriets praksis generelt, således som advokat [X] opfatter den, belyser baggrunden for hans adfærd, men er ikke i sig selv afgørende. Efter de meget få oplysninger om den konkrete sag har advokat [X] ikke haft blot nogenlunde antagelig anledning til at mene, at der var grundlag for at rejse erstatningskrav mod [C], fordi denne havde underskrevet Integrationsministeriets brev af 13/8 2004 til advokatens klienter. Hans trussel har i sammenhængen mest haft chikanøs karakter. Advokatnævnet bemærker i den forbindelse, at advokat [X] efter det materiale, han selv har fremlagt, øjensynligt i vidt omfang benytter personlige søgsmål mod embedsmænd – og trusler om det – som midler i sin kamp mod Integrationsministeriet og udlændingemyndighederne. Advokatnævnet finder på den baggrund, at advokat [X] groft har tilsidesat god advokatskik. Under hensyntagen hertil pålægges advokat [X] i medfør af rpl. § 147 c, stk. 1, en bøde på 25.000 kr. til Statskassen.”*